

George Arion
Spioni în arșiță

ibris .RO

Copyright © 2003 by George Arion
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2015 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE

Spioni în arșiță / George Arion. - Ed. a 3-a. - București : Crime Scene Press, 2015
ISBN 978-606-93958-7-5

821.135.1-31

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Foto copertă © Mikael Damkier, Shutterstock
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: noiembrie 2015
Tipărit în România, FED PRINT

Carte apărută cu sprijinul Fundației Premiile Flacăra

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Precizare:
Deși inspirată de personaje și evenimente reale, această carte este o pură ficțiune.

George Arion

Spioni în arșiță

ediția a 3-a

CRIME SCENE PRESS
2015

GEORGE ARION s-a născut la 5 aprilie 1946 la Tecuci.

Absolvent al Facultății de Limba și Literatura Română din București – 1970.

În prezent este Director general la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Președinte Fundației „Premiile Flacăra” și Președinte al Romanian Crime Writers Club.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A publicat volume de versuri, critică literară, jurnalistică. A semnat scenarii la două filme polițiște (*Enigmele se explică în zori*, 1989, *Atac în bibliotecă*, 1992) și la serialul TV *Detectiv fără voie* (2001). Autor al unui libret de operă și al mai multor piese polițiște.

Proză mystery&thriller

Atac în bibliotecă – 1983, *Profesionistul* – 1985, *Trucaj* – 1986, *Pe ce picior dansați?* – 1990, *Crimele din Barintown* – 1995, *Nesfărșită zi de ieri* – 1997, *Detectiv fără voie* (integrala Andrei Mladin) – 2001, *Cameleonul* – 2001, *Anchetele unui detectiv singur* – 2003, *Spioni în arșiță* – 2003, *Necuratul din Colga* – 2004, *Crime sofisticate* – 2009, *Fortăreața nebunilor* – 2011, *Sufocare* – 2012, *Insula cărților* – 2014.

George Arion a fost tradus în engleză, franceză și rusă.

A fost distins de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România (1985, 1995, 1999).

Cetățean de Onoare al orașului Tecuci.

În 2013, Asociația Națională a Detectivilor din România i-a acordat titlul de DETECTIV DE ONOARE.

NOTĂ INFORMATIVĂ

Strict secret

Acces nivel 0

Misiunea din Egipt a fost un succes deplin. Agenții noștri au eliminat subiectul în localitatea Sharm El Sheikh. Orice pericol de scurgere de informații a fost îndepărtat definitiv. Cooperarea cu Mossad a fost foarte bună și a demonstrat pregătirea excelentă a oamenilor pe care îi avem. N-a rămas nicio urmă care să conducă la vreo persoană cunoscută sau să facă vreo legătură între noi și cele întâmplate acolo. Din păcate, cel căruia i s-a încredințat această misiune a pierit într-o explozie provocată probabil de către un grup de comandanți care a dorit să ne saboteze acțiunea. E o pierdere grea pentru noi, am rămas fără un om cu o mare experiență. și o agentă Mossad și-a găsit sfârșitul în aceleași împrejurări. Serviciul secret respectiv n-a comentat în niciun fel evenimentul și nu ne-a cerut explicații. Actul terorist n-a fost revendicat până acum de către nicio grupare. Cercetările continuă, deși se desfășoară cu greutate, ele cerând multă discreție și menajarea sensibilității autorităților locale. Urmează raport complet.

Pe nota informativă, în colțul din dreapta sus, cineva scrisește apăsat și nervos cu pixul: „*Cercetările trebuie să înceteze imediat. Retrageți toti oamenii. Nu e nevoie de niciun raport complet.*”

Semnătura era indescifrabilă.

PRIMA ZI

Parola era *It's very cold, today.* O parolă pe care o socotise tâmpită din clipa în care i se comunicase. Și mai trebuia să țină în mâini și un ziar egiptean apărut cu o zi înainte. O astfel de luare de contact numai la începuturile spionajului se mai folosea. Zâmbi, aducându-și aminte de agenții care filau privind printr-o mică ruptură dintr-un jurnal, citind, chipurile, așezați pe o bancă în parc sau într-o cafenea, care se deghizau punându-și peruci, mustați și bărbi false, sau cerșeau mila trecătorilor la un colț de stradă, cu pălăria jerpelită întinsă și cu un cogeamitea pistol pitit sub zdrențe. Vremea lor apusese, școlile de spionaj nici nu le mai studiau tehnicele, erau amintite doar în treacăt, cu un surâs ironic. Acum totul era mult mai sofisticat, începând de la sateliții care fotografiau chiar și pacchetul de țigări din care fuma cel urmărit și până la computerele care accesau informațiile spărgând coduri socotite cu infatuare drept impenetrabile, la fotografiatul cu ajutorul unei brățări purtate nonșalant la o recepție, la înregistrarea unei converbiri cu un inofensiv ac de păr, sau uciderea unui inamic cu o umbrelă în vârful căreia se afla o minusculă de seringă cu otravă. O simplă împunsătură într-o aglomerație și inamicul sfărșea după două ore în chinuri groaznice, fără măcar să știe de la ce i se trage. Hotărât lucru, epoca romanticismului în spionaj se duseseră.

Până când avea să răspundă *But no, it's a wonderful day*, mai era o jumătate de oră. Iar la sfârșitul jocului, persoana care avea să-i dea parola trebuia eliminată. Ceea ce nu-i stârnea nicio emoție. Doar gândul că asta era ultimului misiune îi provoca un sentiment de ușurare. Încă puțin și totul

avea să se termine. Gata. Armele-n cui. Panoplia e deja fixată în perete. Claudiu Ropan a obosit.

Dar dacă nici de data asta n-aveau să-l lase să părăsească agenția? „Hai, încă o ultimă misiune, Claudiu. Ultima, și-o jurăm. Numai tu ne poți scoate din rahatul ăsta. După care, îți strângi catrafusele, te poți retrage, uiți de noi pentru vecie și noi uităm de tine.” Circulau legende despre spioni ieșiți la pensie, care își petreceau ultimii ani de viață într-o binemeritată tihnă, cu o identitate schimbător, uneori și cu o altă fizionomie, mergând la pescuit sau la vânătoare, crescându-și nepoții sau cultivând flori în grădină, citind cărți de spionaj la gura sobei și amuzându-se de inerția lor. Unii dintre ei se apucau chiar și de scris, enervați de falsitatea din astfel de romane, dar pe cei care reușeau să obțină un succes eclatant îi numărau pe degete, semn indubitabil că fabuloasa experiență în domeniul nu era suficientă dacă nu aveau și talent literar. Personal nu întâlnise pe niciunul dintre acești fericiti lăsați la vatră. Poate că erau foarte bine protejați în văgăunile unde se ascunseseră. Uneori, însă, îi venea să creadă în vorbele unuia dintre puținii apropiatați, Sabin Predeleanu, mentorul lui, care odată, la o băută, ușor amețit, i-o spusese pe șleau, râzând amar: „Bătrâne, din meseria noastră nu se iese când îți se năzare. Nu scapi cu una, cu două. Chiar dacă ai fi într-un scaun de paralitic jigodiile astea nu se sinchisesc și-ți cer să-ți pui pielea în saramură pentru ele. E cel mai al dracului sistem ăsta în care ne-am înămat să tragem la jug. N-are milă. E mai tare și decât noi și, culmea, e mai tare și decât barosanii care ne țin în lesă. Nici ei nu-s liberi să facă tot ce le trăsnește prin scufiță.” Nu era deloc încurajator faptul că Predeleanu avea cu vreo cinci ani mai mult decât el și, deci, știa mai multe, era mai hărșit în ale meseriei, uns cu toate unsorile, un pehlivan pe care nu știa de unde să-l apuci, cu o mie de fețe pentru o mie de situații. Și-i mai era și șef, adică într-o deplină cunoștință de cauză, mai aproape de Sfânta-Sfintelor, Taina-tainelor dintr-un domeniu al primejdiei, al suspiciunii și al friciei continue.

Despre primejdii, frică și suspiciune Claudiu ar fi putut povesti la neșfărșit dacă și-ar fi găsit un auditoriu cu gura cusută ca să nu trăncănească mai departe. Deși nimici nu poate să priceapă decât dacă a trăit pe pielea

lui ce înseamnă să privești mereu peste umăr, cu teama cuibărită în suflet că ai o „umbără” invizibilă, ce chinuitoare e o discuție cu un individ necunoscut pe care vrei să-l ademenești cu bani pentru a-ți sluji cauza, fără să știi dacă nu cumva e doar o „nadă” întinsăabil de „ceilalți”, ce gânduri îți trec prin cap în timp ce cotrobăiești la lumina unei lanterne-creion prin documentele dintr-o clădire în care te-ai strecut în toiu noptii, înșelând vigilența paznicilor, ce simți când asupra ta e ațintit un pistol și doar o scăpare de moment te poate salva. Trecuse prin toate astea. Nu fusese însă niciodată arestat, supus vreunui interogatoriu încrucisat, sau torturat – „cine se laudă că rezistă la tortură e un dobitoc!”, îl încuraja ironic Predeleanu –, ca pe urmă, stors de toate informațiile pe care le deținea, să fie aruncat ca o bucată de carne însângerată pe lespezele vreunei încisori, unde izbăvirea înceamna moartea.

Își alungă gândurile negre zicându-și că, poate, el va fi unul dintre puținii care vor reuși să păcălească sistemul. Nu-i plăcea nici vânătoarea, nici pescuitul, iar nepoții n-avea de crescut. Dacă ar fi scăpat din chingile care îl țineau de două decenii, i-ar fi plăcut să călătorească, să se afle din nou în țările prin care fusese, dar de data asta fără vreo misiune, fără să se uite pe furiș în stânga și-n dreapta, ca să vadă dacă nu are vreo „codiță”. I-ar fi plăcut să meargă hai-hui pe străzi, să-și facă în sfârșit prietenii, să viziteze muzei, să asiste la spectacole de teatru și balet, la concerte cu interpreți faimoși, să colinde librării și să cumpere cărți, casete cu filme, discuri. Bani ar fi avut de cheltuială. Măcar în privința asta sistemul fusese generos. Cu puțin noroc chiar și-ar putea îndeplini visul.

Potrivit obiceiului său, venise mai devreme ca să studieze terenul, să fie sigur că nu i se întinsese vreo capcană. Era primul client care urcase treptele săpate într-o stâncă – de unde-o fi ajuns aici, într-o mare de nisip? – ale braseriei Caffe do Brasil de unde avea o panoramă perfectă a stațiunii Sharm el Sheikh. Întâlnirea trebuia să aibă loc fix la ora douăsprezece. I se spusese să aștepte numai cinci minute. Dacă persoana nu venea, trebuia să plece imediat și să ceară instrucțiuni de la mai marii lui. Până acum, însă, nu era nimic suspect. Niciun ucigaș ghemuit după o tufă cu flori purpurii – într-o vreme le știuse numele –, niciun microfon agățat în vreunul

dintre palmierii cu scoarța asemănătoare cu pielea elefanților bătrâni, niciun gură-cască interesat chipurile de reperele unui tărâm exotic, dar care de fapt să-i iscodească mișcările.

Chelnerul, încă somnoros, îl poftise să ia loc la una dintre mesele confectionate din rattan, deasupra căreia trona o umbrelă în patru culori – reclamă la o băutură indigenă cu un gust bizar. Nu părea să aibă chef de vorbă. Nu-i spusese nici măcar *sabah-el-kheir* – bună dimineața. Îi aduse tacut un ness-café frappé și o sticlă cu apă minerală rece și se îndepărta neauzit. Bănuia însă că-l supraveghează picotind dintr-un ungher, gata să apară la primul semn, și să-i îndeplinească orice dorință.

Bărbatul își aprinse o țigară – chelnerul îi aduse cu aceleași mișcări leneșe o scrumieră –, puse ziarul egiptean la loc ușor vizibil și se așeză mai comod pe bancheta acoperită de mai multe straturi de pleduri migălos țesute, deși cu înfățișare umilă. Își dădu brusc seama că erau aidoma celor din țara în care se născuse el. „Bunica le spunea leicere sau țolici. Erau peste tot în casa ei. Pe jos, pe paturi, pe pereți.“ Și-o aminti cum le lucra la războiul de țesut instalat în hambar. Mică, gârbovită, stătea aplecată ore în sir deasupra lucrului, potrivind firele multicolore, inventând noi modele, oftând din când în când, de parcă truda la care se înăhma de bună voie îi provoca și altceva decât bucurie.

Mângâie pledul pe care stătea, sorbind din paharul în care băutura începea să se încălzească și privi panorama. Orașul părea cufundat în letargie. Din pricina căldurii, aerul căpătase consistență și vibra ca o pânză fină de păianjen. Se pomeni gândindu-se că totul era prins în plasa asta, iar proprietarul ei stătea undeva, nevăzut, la pândă, alegându-și prada asupra căreia să se repeată. Vizavi, la pompele de benzină, nu era nimeni. Lucrătorii se refugiaseră înăuntrul stației. O femeie îmbrăcată în haine europene intră în cafeneaua italiană aflată puțin mai încolo. Pe străzile trasate ca niște raze pornind de la poalele stâncii pe care se suise se zăreau câțiva turiști cu pălării pe cap colindând magazinele năuciți de arșiță, probabil după ultimele cumpărături înainte de plecarea din stațiune. Doi copii sfidau canicula și zburau pe role pe o pistă de beton special amenajată. Altul pedala din răsputeri, aplecat pe ghidonul unei biciclete.

Totuși, toți trei dădeau impresia că de-abia înaintau. Un sir lung de taxiuri aștepta zadarnic vreo comandă. Ca să-și alunge plăcileală, câțiva șoferi jucau table la umbra unor copertine. O pisică dormea sub un scaun uitat pe trotuar. Mai mulți băieți cu șorțuri purtau tăvi cu ceainice și cești de la o dugheană la alta. Cu niște ghiulele atârnante de picioare s-ar fi deplasat mai sprinteni. Oricât se străduia, nu înregistra nicio legătură între puținele acțiuni pe care le înregistra; filmul desfășurat în fața ochilor lui era o succesiune de cadre disparate. Sharm el Sheikh zăcea amortit de temperatură care deja atinsese 40 de grade.

Se uită în zare unde se profilau crestele unor munți atât de golași încât semănau cu un decor de mucava, mai ales că se ridicau de-a dreptul din desert. Parcă niște uriași îi construisează în joacă și îi abandonaseră nemulțumiți, sau îi postaseră ca pe niște santinele vigilente la marginea pustiului din sudul Peninsulei Sinai. Se întrebă dacă măcar acolo era mai răcoare. Cu siguranță că, pe măsură ce urcă, vîpia se mai domolea, deși n-ar fi putut jura că pe pietroaiele din vârf, scăldate de soarele nemilos, nu puteai să-ți prăjești niște ochiuri. Oare în munții ăștia îi dictase Dumnezeu poruncile lui Moise? Să nu furi. Să nu ucizi. Să nu râvnești la femeia altuia... Porunci pe care poate doar Moise le respectase. Cu siguranță că nu aici se petrecuse minunea. Își propuse, totuși, să verifice cu prima ocazie. Se mai întrebă dacă n-ar trebui să se simtă emoționat în apropierea unor locuri vizitate de Dumnezeu sub forma unui rug de foc. În sufletul lui uscat nu descoperi nicio urmă de fior mistic. Avea însă o impresie ciudată: dacă n-ar fi zărit emblemele civilizației moderne, ar fi jurat că, într-o altă viață, a mai poposit aici, sau chiar a trăit, a suferit și s-a bucurat pe aceste tărâmură. Zâmbi închipuindu-se îmbrăcat ca un beduin, legânându-se pe o cămilă în fruntea unei caravane, căutând o oază sau o așezare. În orice caz, ar fi fost mai în siguranță. Sau, poate că nu.

Își aruncă apoi privirea spre dreapta, unde apa golfului Naama, ca o oglindă cu mii de fațete scliptoare, era pe alocuri de o culoare azurie, inventată parcă special pentru acest loc de un pictor inspirat, care însă mai experimentase pe anumite porțiuni și mirifice nuanțe de verde și de purpuriu. Câteva bărci cu pânze îi brăzdau lent suprafața de un calm